

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΩΣΤΑΣ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ

Ο κ. Ερντογάν ως ανατροπέυς

Υψίστη πρόκληση προς το παλαιό κατεστημένο υπήρξε η απαξιωτική αναφορά του Τούρκου προέδρου Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν στη Συνθήκη της Λωζάννης του 1923 –ως μειοδοτική για τα συμφέροντα της Αγκυρας– και αιτία εύλογης ανησυχίας οι ισχυρισμοί του για τα νησιά του Αιγαίου, που ενσωματώθηκαν –βάσει εκείνης της συμφωνίας– στην επικράτεια της Ελλάδος. Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη μια προσεκτικότερη διερεύνηση των εξελίξεων στην Τουρκία, διότι καλά τα της Ευρώπης, αλλά πολύ πιο ουσιαστικά όσα συμβαίνουν στην περίμετρό μας.

Είναι σαφές ότι ο κ. Ερντογάν αξιοποιεί το αποτυχόν και εξόχως οπερετικό πραξικόπημα, όχι απλώς για να απαλλαγεί από τους αντιπάλους του, αλλά για να αναδιαρθρώσει εκ βάθρων την εσωτερική τάξη πραγμάτων στη χώρα του. Λειτουργεί εν ολίγοις ως ανατροπέας και όχι απλώς ως μεταρρυθμιστής και πολύ ολιγότερο ως

πρόεδρος που αναμένει τη συνταξιοδότησή του.

Προσεκτικός, ωστόσο, παρ' όλη τη σαρωτική ορμή του, η επίθεσή του εστράφη σαφώς εναντίον του Τούρκου διαπραγματευτή στη Λωζάννη Ισμέτ Πασά [Ινονού].

Αντίθετα, χαρακτηρίζοντας την αντίσταση στο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου «δεύτερο Πόλεμο της Ανεξαρτησίας του τουρκικού έθνους», προβαίνει σε σαφή διάκριση μεταξύ του Μουσταφά Κεμάλ και των επιγόνων του.

Ισως το πλέον σημαντικό τμήμα της ομιλίας του κ. Ερντογάν είναι η αναφορά του ότι εάν είχαν επικρατήσει οι πραξικοπηματίες «θα μας είχαν φέρει μία συνθήκη που θα μας έκανε να αναπολούμε εκείνη των Σεβρών». Παρεμπιπτόντως, η Συνθήκη των Σεβρών του 1920 ήταν συνέπεια της τραγικής ήττας που υπέστη η Οθωμανική Αυτοκρατορία, συμμαχίσασα με τη Γερμανία του Κάιζερ κατόπιν

εμμονής και μεθοδεύσεων του Ενβέρ Πασά, ηγέτη των Νεοτούρκων, και τον οποίο ο Μουσταφά Κεμάλ βαθύτατα αντιπαθούσε, διότι θεωρούσε ότι η πολιτική του κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο θα οδηγούσε την αυτοκρατορία στην καταστροφή. Οπως και πράγματι συνέβη.

Στη διάρκεια της πολιτικής κυριαρχίας του ο κ. Ερντογάν διήλθε πολλές φάσεις. Η προσπάθειά του για ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. απέτυχε, η απομάκρυνση του Ραούφ Ντενκτάς δεν οδήγησε σε λύση του Κυπριακού, οι άτυπες συνομιλίες με τον Κούρδο ηγέτη Αμπντουλάχ Οτσαλάν δεν καρποφόρησαν και το χειρότερο όλων, υπήρξε μία επικίνδυνη προσέγγιση της Δύσης με τους Κούρδους της Συρίας και το ενδεχόμενο δημιουργίας κουρδικού κράτους στα νότια σύνορα της τουρκικής επικράτειας ήταν όντως υπαρκτό.

Διόλου παράδοξο εάν μνήμες επιτακτικές άρχισαν να επανέρχονται

από τα χρόνια του Αμπντούλ Χαμίτ Β', όταν ευθύς μετά την ανάρρησή του στον θρόνο, οι Μεγάλες Δυνάμεις άρχισαν να προωθούν σχέδια διαμελιστικά της αυτοκρατορίας, τα τσαρικά στρατεύματα έφθασαν στα περίχωρα της Κωνσταντινουπόλεως και ο σουλτάνος ανέτρεξε στο Ισλάμ και προχώρησε στην αναβίωση του χαλιφάτου. Εν τέλει οι Νεότουρκοι, οι δυτικοτρόποι εκσυγχρονιστές υπό τον «ήρωα της Επανάστασεως» Ενβέρ Πασά, τον ανέτρεψαν το 1908 και τον εξόρισαν στη βίλα Αλατίνι, στη Θεσσαλονίκη.

Επιστρέφοντας στα καθ' ημάς, συντό είναι ασφαλώς να μην υποτιμηθούν οι ισχυρισμοί του κ. Ερντογάν, αλλά μία αλόγιστη και ανακλαστική αντίδραση πρέπει να αποφευχθεί. Η εντατικοποίηση των επαφών είναι όσο ποτέ αναγκαία, διότι μία ρητορική αντιπαράθεση αποτελεί μάλλον εκδήλωση μωρίας και όχι διπλωματικής δεινότητας.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Άσπρο το μαύρο...

Αμαρτία εξομολογημένη: Υπάρχουν στιγμές που τα νεύρα παίρνουν τη θέση της λογικής. Η οργή τη θέση της ψυχραιμίας παραδοχής της πραγματικότητας. Η άρνηση να δεχτείς αυτό που συμβαίνει τη θέση του ρεαλισμού. Κι αυτό δεν είναι καλός σύμβουλος. Ο δρόμος προς την ήττα είναι στρωμένος με νεύρα, οργή, άρνηση της πραγματικότητας. Διότι την πραγματικότητα, όσο ασήκωτη κι αν είναι, πρέπει να τη σηκώνουν υπομονετικά και ψυχραιμία στους ώμους τους εκείνοι που θέλουν να την αλλάξουν.

Αφορμή για τις σκέψεις, η εμφάνιση του Μπιστοάκη και της γνωστής, δήθεν πολυκομματικής, παράγκας του στη Βουλή. Για χιλιοστή φορά οι ίδιες ανοησίες, οι ίδιες αποκρύψεις, οι ίδιες άθεις επιθέσεις χωρίς υπολογισμό της ζημιάς που προκαλούν όχι στην κυβέρνηση, αλλά στη χώρα. Εντάξει, θα πείτε, έτσι έκαναν πάντα, αυτό δεν δικαιολογεί νεύρα. Όχι βέβαια. Εκείνο όμως που τα δικαιολογεί είναι η προπαγανδιστική μετάλλαξη της μπουρδας, του υβρεολόγιου, του μίσους σε πολιτική πρόταση.

Εκείνο που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, αν με εννοείτε, δεν είναι τόσο ο Μπιστοάκης και ο ελεεινός στρατός του. Η το copy-paste των πιο σκληρών νεοφιλελεύθερων απόψεων, που παρουσιάζονται ως η σοφία του βλάκα. Η η

ξαναζεσταμένη χουντική σούπα: Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια. Η η ξέφρενη αντίδραση -εδώ ταιριάζει η λέξη- μπροστά και στην πιο άτολμη απόπειρα αστικής μεταρρύθμισης. Η οι κουμπαριές με τους ναζι στο προσφυγικό. Κι άλλα, κι άλλα, εξίσου επικίνδυνα και ανεργάτιστα.

Πιο πολύ από αυτή την ασχήμια, εκείνο που κάνει σιούφειο το έργο όποιου πιστεύει στην ανάγκη να πετύχει η σημερινή κυβέρνηση είναι ο πελώριος παραμορφωτικός καθρέφτης που έχει στηθεί στη χώρα, στην κοινωνία, σε πόλεις και χωριά. Ένας οργουελικός μετασχηματιστής, με απολήξεις σε κάθε σπίτι, που παίρνει την αλήθεια σου και σου την κάνει λιώμα. Και το λιώμα των άλλων -τη βρισιά, την μπουρδα, το ψέμα- το κάνει αλήθεια. Έτσι που να αναζητάς πληροφορίες και υλικό για τη λογική του ακραίου παραλογισμού.

Σας προτείνω τον Σαίξπηρ: «Τόσο χρυσάφι θα κάνει άσπρο το μαύρο, άσχημο το όμορφο, σπουδαίο το χυδαίο, νέο το παλιό, γενναίο το δειλό... Αυτός ο κίτρινος σκλάβος φτιάχνει και παύει νόμους, ενόχους αθώνει... Παίρνει κλέφτες και τους δίνει αξία, υπόληψη, και λόγο προσετού...». Δεν λέει κάτι και σε σας;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΜΗΣ

«Προπαγανδιστικά τα δελτία ειδήσεων Alpha, ΣΚΑΪ και STAR...»

Στην εκπομπή του Κώστα Αρβανίτη, στο «Κόκκινο 105,5 FM», ο υπουργός Επικρατείας Νίκος Παππάς, εξήγησε την άποψη της κυβέρνησης για τον πόλεμο κατά της διαπλοκής, και τόνισε ως ένα στοιχείο αυτής της σκληρής αναμέτρησης, ότι αυτό το πράγμα που λέγεται «δελτία ειδήσεων» των ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών είναι εξόφθαλμο και συστηματικά η προπαγανδιστική γραμμή των αφεντικών τους: Κοντομηνά, Αλαφούζου και Βαρδινογιάννη.

Πέρα από το αν έχει και σε ποιο βαθμό δίκιο ο υπουργός, σε οποιαδήποτε «σοβαρή χώρα» -που λένε οι αφ' υψηλού κρίνοντες-, η δόλωσή του θα προκαλούσε πολιτικό και δημοσιογραφικό σεισμό.

Αν υπήρχε λ.χ. το ΕΣΡ, το οποίο εσκεμμένα μπλοκάρει η δεξιά αντιπολίτευση, θα όφειλε αμέσως να συνεδριάσει και να ελέγξει τη βασιμότητα της καταγγελίας του αρμόδιου υπουργού και να διαπιστώσει με βάση το Σύνταγμα (άρθρα 14 και 15) και την υφιστάμενη πλούσια και εξ Ευρώπης προερχόμενη νομοθεσία (περί της πλουραλιστικής, αξιόπιστης και ουσιαστικής ενημέρωσης των πολιτών), αν οι καναλάρχες και οι διευθύνοντες το ειδησιογραφικό πρόγραμμα των τηλεοπτικών σταθμών (οι οποίοι ελέγχονται διότι εκπέμπουν σε δημόσιες συχνότητες) κάνουν σωστά τη δουλειά τους ή έχουν μετατραπεί σε ιμάντες μεταβίβασης της ιδιοτελούς προπαγάνδας των αφεντικών των ραδιοτηλεοπτικών ιδιωτικών ΜΜΕ.

Παρόμοια θα έπρεπε να αντιδράσουν τα πολιτικά κόμματα, οι δημοσιογραφικές οργανώσεις, οι επιστημονικοί φορείς, τα Πανεπιστήμια, τα συνδικάτα, τα ίδια τα ΜΜΕ και οπωσδήποτε οι ενδιαφερόμενες κοινωνικές οργανώσεις, οι διανοούμενοι, οι σκεπτόμενοι πολίτες - καταναλωτές άφθονου τηλεοπτικού ιδεολογικοπολιτικού αχταρμά. Να τοποθετηθούν δηλαδή συγκεκριμένα και αυστηρά με βάση την σοβαρή τεκμηρίωση που διαθέτουν ή θα αναζητήσουν για το μείζον ζήτημα της ποιότητας των «ειδήσεων» των ΜΜΕ η οποία στην ουσία αναφέρεται και στην λειτουργία της δημοκρατίας στη χώρα μας.

Περιμένουμε λοιπόν, να αποδειχθεί αν είμαστε όντως σοβαρή χώρα της οποίας οι θεσμοί και οι πολίτες κάνουν όσο καλύτερα γίνεται τη δουλειά τους ή αν τελικά ζούμε σε ένα απέραντο παραπληροφορημένο σκορποχώρι με καναλάρχες που διαθέτουν χρήμα (ως ευεργέτες) και οργανώνουν ιδιωτικούς δημοσιογραφικούς στρατούς υπεράσπισης της διαπλοκής τους.